

musle wañad patusd andeſ, enne lui lohto ette lähheme.

Irmabbe ütles: „Teie eſſituste wölg on suur, egga kaſwa ſurma waſto ma peal rohtu! Hä ol- leks lui jāñes Argpüſſ ja toarres Terrawnok alles ellakſid. Teie liggiſeiswa ſurma tunni pärrast an-nan patusd teile andeſ. Baenlaſed kippuiwad wäefaupa teie ſette peale! ja Argpükſi tapmine teeb teile föige ſuremat puſſi. Mis te kuñingat ſurnud jāñekſe väga läfsite narrima? Sedda luggu ei jõua teie wabbandada.“

„Ei elle wigga!“ ütles Reinowaddeſ. „Ußluge, mis ma teile ūtlen. Kes Ma:ilmia kärrast ölpſalt läbbi tahheb ſada, ſe ei wöi iggas foħhas ni wag-gaks jöda fui neeb, kes pühha one watjul peibus ellawad; meekaupmeeſ lakkub mðñikord ka maggu-said förmi. Jāñes olli ſurem süüdlane fui miña; mis tal ni lihhan ümmargune fehha olli? Kuis jöudſin ſedda nähhes fögi-iffu ſuſtutada? Söbrus en hä ful, agga ma armastan iſſeennast eñam lui teiſi. Argpüſſ ja Kohhefel ei olnud miño föbrad, nende föbrus olli ſilma firjaks rahwa ees! Pat on nüüd miño, kahhi nende pärrandus. Möllemad ruñalad leibſid oñna ruñaluse labbi otsa. Teate iſſe, armas lellepoeg, mis itmo ja äddaga ſel korrat kuñinga käest peasin, ohhelik olli mul jubba faelas; — ei olnud mul ſeal nalja. Kes neid ſundis mind ſaatma tulla? Eks nad teabnud, et ma neiſt tug- gewam ollen? — Wöttan miña waene mees kus-

kilt ſaňa, poea linni, ſiis tehhalleſ ſuurt lärra ja liſſendatalſe: „poge warraſ wölla!“ Weiked wargad puakſe wölla, ſured töſtetalaſe tõlda. Sedda ollen, armas lellepoeg, iggaſkohhas täbhele pannud, ja lui mul iñno peale tulleb, ſiis teen niſamoti. Mis ſeffi kaſju ſaab, lui legi parrem tabhaks olla, lui teiſed; parremad ei jä meie pāwil rahwa ſuus laitmata.“

„Armas lellepoeg! rahwa nuuſkut niſia oſkab iggaūhheſt nurjato aſja ſiſleſluſida, egga wäffi ſellegi ſeel ſedda räkimast, mis teiſele laimo ja lahjo teeb. Reñad lauhoad ja lorrisewad ſihtepuhsu furja, ja ehk ful ka mõnda häad ſuremift ja weikemift iſſandift neile ſeadawaks ſaab, ſiiski ei tehta ſeſt ial piſfemift juttu; tulleb üsna ënness arwata, fui ſedda opis ãrea ei ſallata. — Raerowäärt on miño arwates ruñaluse uhfus ja tühhi förfus, mis ella-jaid allati taggafihutab, et ſiſki teiſe ülle wallitſejaks püab tõusta. Oſkakſid nad ſoddu naisi ja lapsi kärriſtada, ehk kangefaelust perret wallitſeda ja oñna piſſuket warrandust ſollo oida, ſiis olleks ni valjo häad; agga niñetud piſſokesi tallitusi ei jõua nad täita ja kippuiwad ſiiski ſurema ammeti peale, ſus eñam oide ja tarka arru tarwiſ lähh'e. — Ükski ei tahha oñas ſeifusſes rahbul olla; iggamees püab iſſanda niñe ja ölyſamat pöliwe! Kuis peab luggu Ma:ilmas parremaks niſiemma, lui walle, pettus, worgus, walle, wandumine, röwimine ja tapmine iggalpool ſigginewad? —